

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Decreta Provinciae Mediolanensis Svb B. Carolo Borromeo, Cardinale
Archiepiscopo, Diuersis temporibus in sex Concilijs, totidemq[ue]
voluminibus edita

Speciano, Cesare

Brixiae, 1603

Tit. Primus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10553

DE SPONSALIBVS ET MATRIMONIIS.

Liber quartus. Tit. Primus.

Diligentissimi sint Parochi, & curam animarum exercentes in ea obseruatione, ne quisquam à regula, quam in celebrando matrimonio seruandam statuit Tridentina Synodus, vlla ex parte discedat.

Vt matrimonio contrahendo alius quàm parochus interfit licentia qualiter danda, & describenda. Episcopoq; liber parochialis matrimonium, quando tradendus.

Cap. I.

Ne autem matrimoniorum, quæ contrahentur, memoria facile pereat, si quam facit atq; Episcopus, aut parochi cuiquam alij Sacerdoti, vt in contrahendo matrimonio interfit, concedendam aliquando duxerint, id scripto tantum faciant; eiusq; exemplum Notarij Episcopi in aliquo libro de scriptum diligenter adseruent; parochi autem in eum librum referant, in quo coniugum, & testium nomina, ex præscripto Tridentini Concilij scribere debent; quidquid uerò eo libro parochi singulis annis scripserint, id in fine anni Episcopo describendum tradant.

sess. 24.
de refor.
matt. c.
s. ver. ha
beat Pa
rochus.

Denunciationes quando, & fiendæ; benedictio qualiter non procrastinanda. Cap. II.

Denunciationes, quæ matrimonium antecedere debent, festis illis diebus fiant, qui Ecclesia præcepto seruantur, media ea missa, ad quam frequentior populus conuenire solet, quod id facilius notum omnibus esse possit.

Si Parochus in matrimonio denunciationes, uel benedictionem sine probabili causa procrastinarit, cuius iudicium deinde sit Episcopi, ab eo plebetur.

Parochi, cum sponsis benedicendum erit, id, celebranda missa cui illi inter sint, semper faciant.

Vagos

Vagos matrimonio iungere, quando non liceat. Cap. III.

Tridentina constitutio de matrimonijs, quæ cum uagabundis hominibus iniri quandoq; solent, seruetur à parochis, uel diligentissimè; Nec uerò ipsis parochis facultatem, ut illos uagos homines matrimonio iungant, Episcopus ante det, quàm norit, eos, & solutos esse, & à Catholica communione non alienos.

Seff. 24.
de refor.
matt.
c. 7.

Denunciationes matrimoniorum quando fiendæ, & non remittendæ. Cap. IIII.

Matrimonij denunciationes à parochis tum demum fiant, cum uir, & mulier, eorum uel parentes, uel ij, qui puellæ curam habent, id postularint; siq; ambo diuersis in parochijs habitant: tum in unius, & alterius item parochia fiant. Eas autem denunciationes ne ulla quidem ex parte remittere eis liceat, nisi Episcopi concessu, idq; causis iure permissis.

Si omit-
tatur de
nunciatio
nes, an
sit nullū
matri-
moniu,
transires
Episcopi
possit
cas re-
mittere,
vide Ce-
ph. conf.
421. nu.
3. Me-
noch.
conf. 69.
& i trac.
de Arb.
vide lib.
2. cent.
5. casu
453.

Si diuersarum parochiarum sponsi erunt, qualiter denunciationes fiendæ, subsignandæ, & cui præsentandæ erunt. Cap. V.

Caveant autem Parochi nè alienæ Parochiæ sponsum, sponsam uel ante matrimonio iungant, quàm testimonium ab illius, qui intra parochiæ suæ fines non habitat, Parocho, si eiusdem uel finitimæ, aut non nimis longinquæ diœcesis ille sit, scriptum acceperit; cuius testimonij fide sibi testatum fiat, ex Tridentini Concilij præscripto denunciationes, quæ necessariæ sunt, aut Ordinarij sui uoluntate omissas esse, aut factas quidem, nullumq; legitimum impedimentum ab ullo homine significatum, quo minus tale matrimonium contrahi liceat, illud uerò testimonium, si à Parocho alienæ diœcesis fiet; ab Ordinario loci, aut ab eo, cui hoc ille delegarit, subscriptione, ac sigillo comprobatum.

Absolutio fornicationis sponzorum Episcopo reseruat.

Cap. V I.

Qui sponsalia contraxerint, si unà ante coierint, quàm coram parocho, & testibus, matrimonium inter eos celebratum sit, illius peccati, quoniam in eo sæpè deliquit, absolutionem Episcopo reseruatam esse volumus; grauemq; illis pœnitentiam imponi.

In Ecclesia matrimonium contrahatur, & tunc ac etiam pro benedictione, à quibus caueatur. Cap. VII.

Ne Parochus ullo alio loco, quàm in Ecclesia ipsa, quæ Sacramento- rum proprius locus est, sponso matrimonio iungat, nisi ex facultate

In Paro-
chiali,
declara-
tur infra
co. c. 14.

te ab Episcopo permiffa. Sponfi autem, cum in Ecclesiam conueniunt, vel ad matrimonium contrahendum, vel ad accipiendam benedictionem, ne Parochus ulla cuiusuis generis musica instrumenta adferri patiatur. Quod si ab ipso moniti, id facere contempserint, tamdiu eis matrimonij celebrationem, aut benedictionem differat, quoad sanctè, vt debent, ob id ad Ecclesiam accefferint.

Contra concubenarios qualiter agendum. Cap. VIII.

Seff 24.
de refor.
mat. c. 8.

Concubinarij legitime admoniti, si concubinas non eiecerint, abduxerint q̄, se omnino ab earum consuetudine; contra eos Episcopus, etiam Tridentini Concilij auctoritate, excommunicatione, tum alijs præterea pœnis seuerè agat.

Vt ritè, ad matrimonium contrahendum se præparet, qualiter populus est instruendus. Cap. IX.

Religiosam animi præparationem requirit matrimonij ratio, & sanctitas, quam cum minus intelligant laici homines, fit vt sæpè grauius in re peccent, quam sanctè inire debent; crebro igitur cum usu uenerit, Parochus hoc ipsum populum doceat; ad id q̄, adhibeat Catechismi Romani locos, & doctrinam.

Parochi de consensu sponforum, qualiter certi fiant, & aliter illos ne denuncient. Qualiterque inquirendum de impedimento, ac illud falsò obijcientes punientur.

Cap. X.

Matrimonij denunciations in posterum à Parocho ne fiant, nisi ipsi petentibus, aut consentientibus, de quorum matrimonio contrahendo agitur. Quod si diuersis in Parochijs illi habitant, utriusque item Parochus hoc ipsum seruet. Neque matrimonium alter Parochus denunciet, nisi ab altero Parocho certior factus sit de postulatu, aut consensu illius, qui suæ est curæ subiectus.

Inuestiget etiam ipse Parochus diligenter, aut alius Sacerdos, cui facultas data est in matrimonium iungendi sponfos, an quod denunciaturus est matrimonium, in eo aliquod subsit impedimentum, quo minus contrahi liceat, quod si in aliqua probabili coniectura extiterit, qua existimet illud inire non licere; Episcopum ante consulat, quam ulterius in denunciationibus progrediatur, sponfosve iungat, quos dubitat matrimonio non licere copulari.

e. vit. 5.
de
Clande.
stin. de
spon.

Qui falsum aliquod impedimentum malitiosè attulerit, quo futurum legitime matrimonium impediatur, si prudens sciensq̄, hoc fecerit; præter alias iuris pœnas, excommunicationis etiam pœna afficiatur.

Matrimo-

Matrimonium clam attentatum quando sine licentia postmodum non contrahatur. Cap. X I.

NE Parochus matrimonio quempiam iungat, qui illud clam contrahere attentarit, sine Episcopi concessu; ut de eo debitas ante possit sumere pœnas ex Concilij Tridentini decreto: id autem, nisi delictum hoc ita est occultè admissum, ut nullum eius rei iudicium legitimum extet.

d. Sef. 24.
c. 1. vers.
Qui alit-

Solennitas nuptiarum quando tantùm permittatur.
Cap. X I I.

NE solennes nuptias liceat celebrari, nisi post diluculum postridie illius diei, qui postremus est temporis, quo Tridentina constitutione nuptiarum celebratio interdicta est.

Quando ipsa die ultimæ denunciationis matrimonium non contrahatur. Cap. X I I I.

Quo die de matrimonio contrahendo denunciatio ultima facta est, ne eo ipso die, nisi impetrata ab Episcopo facultate, illud celebretur, id autem præterquam si postrema ea denunciatio facta sit pridie illius diei, quo initium est Quadragesimæ, vel Aduentus; ac nisi item Parochus populo antecedente denunciatione, significarit, eo die, quo, postrema denunciatio fiet, matrimonium esse contrahendum.

Ecclesia sit Parochialis in qua matrimonium celebretur.
Cap. X I I I I.

Matrimonium quod in Ecclesia celebrari debere sancitum est supra, in ea tantùm Ecclesia celebretur, quæ parochialis est; nisi aliud Episcopo visum fuerit.

Sup. ca. 2.
idem elij
citur.

Coadiutoris facultas, etiam celebrandi matrimonia qualiter notetur. Illeque assumatur. Cap. X V.

SI Parochus sacerdotem alium coadiutorem habet, cuius etiam ministerio; facultate eidem sacerdoti concessa, utitur ad matrimonia contrahenda inter Parochiz sua incolas: is illam cautionem adhibeat, ut in libro, qui est de matrimonijs, illius nomen, & cognomen, tum præterea diem, & mensem, & annum notet, quo ille parochialis curæ socius, atque coadiutor adiunctus, facultatem à se, vel ab Episcopo consecutus est, matrimonia celebrandi. Ne autem matrimonijs celebrandi potestatem parochus faciat alij sacerdoti, qui Episcopi iudicio nondum probatus est, ut Sacramenta ministret.

Vbi suspicari possit an in sua parochia forensis in concubinato degat quid parochus curabit. Vicarijque & Episcopus præstabunt. Cap. X V I.

NE patiatur parochus quempiam cuiusvis gradus, & conditionis hominem, qui sibi ignotus, in suam Parochiam ab aliena diœcesi commigrat, cum muliere; quam secum coniugis nomine duxerit, in ea habitare; si modo vel ex infamia, vel alia legitima suspitione conjicere possit illam habere in concubinam: nisi Parochi, à cuius parochia discessit, literis, certo præscripto tempore, testatum ille fecerit, sibi illam legitimo matrimonio iunctam esse. Quod testimonij scriptum vbi attulerit, id in urbe Episcopo, vel eius Vicario Generali, in diœcesi Vicario Foraneo exhibeat: qui si probandi vim illud habere perspexerit, à Parocho, in cuius Parochia fines is venit habitatum, illud, eiusve exemplum in matrimoniorum Codice asseruari iubeat.

Si verò Vicarius Foraneus de eo scripto aliquid habet, quod sibi difficultatem, ancipitemque deliberandi curam afferat; illud ad Episcopum quam diligentissime mittat, ut eius iudicio declaretur, an illi fides adhibenda sit.

Denunciationes qualiter non prætermittendæ. Cap. XVII.

Vid. sup.
c. 1. de re
for. mat.
Sess. 24.

STatę ille matrimonij denunciationes Tridentina sanctione præscriptę, ne facile remittantur, si verò aliquam quandoque, antequam matrimonium contractum est omitti censuerit Episcopus, ante consumationem illas plane omnes, aut si minus omnes, saltem duas, aut minimum vnā fieri curet omnino, nisi aliud ex causa sibi videatur magis expedire.

Sponsorum consensus pro denunciationibus qualiter à parocho inquirendus. Cap. XV I I I.

Parochus statas matrimonij denunciationes facturus, præter notitiam de illis faciendis sibi datam ab agnatis curatoribus illorum, de quorum matrimonio agitur, primùm à mari, tum à femina exquirat, quæ matrimonij, quod inter eos tractatur, denunciationes fieri placeat.

Qua in re caueat, ne dum matrimonij denunciandi voluntatem eorum notam, exploratamque, inuestigando habere vult, ea inuestigatione matrimonij istius, aut sponsalium consensum exquirat. Itaque de statas solùm denunciationibus explicatę, at distinctę, separatimque, ab utroque perquirat; idque à femina loco honesto, & in propinquorum cõspectu, ita tamen, ut ne quisquam audiat, neque ita prope sit, ut illa præ pudore, vel alia causa, minus liberę animi sui voluntatem exprimere audeat.

Annulo nuptiali qualiter induatur. Inuocatioque Sanctissimę Trinitatis à parocho proferatur. Cap. XIX.

Annulo nuptiali, non dextera, sed sinistra manus sponsę digitus, qui annularis dicitur, induatur; dumque induitur, ne à sponso, sed à sacerdote,

cuius est benedicere, illa verba proferantur. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, Amen.

Statuta contra libertatem matrimonij facta, irrita esse, & nè fiant. decernitur, aliter plebantur contumaces. Si de puellæ voluntate suspicetur quid Episcopo agendum.

Cap. X X.

Matrimonium cum Sacramento sit, & maximè liberum; si quæ municipales leges, statuta, decretave sunt, quibus huic Sacramento, sancti, & illius libertati, contra Sacrorum Canonum, & Conciliorum præscriptum ullo quouis pacto impedimentum afferatur; eas irritas, rescissas, ac planè nullas decernimus, ac declaramus.

Omnibus verò, quacunque etiam dignitate, potestateq; præditis, interdictum iam nunc perpetuò sit, nè earum etiam legum, Statutorum, decretorūve auctoritate, nec uerò alia quavis ratione, quicquam statuunt, decernant, iubeant, agantve, quo matrimonij libertas ullo pacto, neque directè, nec uerò indirectè ledatur.

Qui contrafecerit, pœnas, & censuras Conciliorum, & Canonum iure sancitas, ipso facto subeat. Episcopus Verò, ubi probabilem pro sua conscientia suspicionem habeat de puellæ minus libera uoluntate; tum exquirat rem diligentissimè; tum præterea, si opus esse censuerit, illam certo loco tuto, ac honesto colloceat, ubi illa eidem proferat, & explicet liberius suam uoluntatem, qualis uerè sit.

Denunciationes quibus de causis, & quando per Episcopum tantummodo remittantur. Cap. X X I.

Matrimonij denunciationes, quas aliquando ab Episcopo remitti constitutione Tridentina permissum est, is uideat, nè ob aliam causam, quam ea ipsa constitutione cauetur, remittat; cum scilicet Ordinarij iudicio uerisimilis suspicio est, matrimonium malitiosè impediri posse. At uerò si hæc causa non subest, quamobrem illas remittat, ea certè sola, quod instat sacri Aduentus, Quadragesimæ tempus, neque necessaria est, nec uerò cum ratione consentiens, cum præsertim eo sacro tempore, qui iam matrimonio iuncti sunt, ab illius usu abstinere potius conueniens sit, nedum sponso una coniungi.

Illas uerò ab Episcopo, cum præsens in urbe uel diœcesi adest solùm remitti deinceps liceat, ab alio præterea nemine, ac ne à Vicario quidem generali, nisi aliud Episcopus iudicauerit, attentæ sui Vicarij qualitate, & prudentia.

Quando factis denunciationibus, nisi iterum fiant matrimonium non contrahatur. Cap. X X I I.

Matrimonij futuri denunciationibus in Ecclesia de more factis, si fortè hoc accidit, ut illud duorum mensium spatio post non contrahatur, ne

idem

ca. I. ver.
Quod si
aliquan-
do de re
for. mat.
Sess. 24.

idem antea parochus celebret, quàm iterum denunciations ex Concilio Tridentini præscripto fecerit, edixerit ve. si modò aliud Episcopus nõ concesserit.

Matrimonium contracturi qualiter à parochis cohortandi.

Cap. XXIII.

Vide infra eod. c. 33.

Parochus, quorum matrimonium ex Concilio Tridentini præscripto publicè ter denunciaturus est, eos primùm graui cohortatione diligenter moneat, ut cum ad illud ineundum, ieiunijs, orationibusq; se parent; tum etiam, ut eo ritè celebrato, Sacerdotaliq; benedictione à proprio parochis accepta, orationi frequentiori interim uacantes, triduo abstineant, pro reuerentia: sicq; contra spirituales nequitas, & carnis procacitatem sanctè muniti, salutem, & gratiam Dei ex eo Sacramento uberiorem sibi comparare studeant.

Ex solis sponsalibus, & copula quomodo non contrahitur matrimonium. Et de hoc qualiter populus est admonendus, & talia committentes puniendi. Tamen quin postea ritè contrahant non arcendi. Cap. XXIII.

Si qui etate etiam legitima, & parochis presente, testibus duobus adhibitis, & notario item, iurati sponderunt, se matrimonium inituros, ac deinde non contracto legitime per verba de presenti matrimonio copulatione inter se inierunt; eorum matrimonium nullum ab Episcopo declaretur, ac decernatur, si & ante Concilium esset uerum matrimonium. Id uerò ne accidat, parochus quàm sepius populum, ut opus erit, moneat, ad præscriptum Concilij Tridentini.

Eos præterea, qui ita contraxerint, grauiter pro arbitrato suo Episcopus puniat. Quod si iidem postea de presenti matrimonium contrahere uelint ne prohibeantur, modò seruentur quæ ad Tridentini Concilij præscriptum seruari oportet, si nullum aliud insit legitimum impedimentum.

Verba pro sponsalibus qualiter parochus accuratè componat.

Cap. XXV.

Caveat parochus, si quando sponsalibus intererit, ut ne de presenti, sed de futuro matrimonio illa contrahantur. sicq; propterea verborum formula dilucidè concipiatur, ut de eorum sensu nulla deinde quæstio, difficultas ue oriatur.

Nescientes doctrinam christianam inconsulto Episcopo ad matrimonium contrahendum non admittantur.

Cap. XXVI.

Parochus, quos sponfos experiundo uiderit, doctrinæ christianæ rudimenta planè ignorare, inconsulto Episcopo, ne matrimonio illos ante iungat, quàm ea item ratione cognorit didicisse, quæ eo de genere illos planè sciri oportet.

Qua-

Qualiter de facto qui contraxerint adhuc liberi ritè matrimonium contrahere valent. Cap. X X V I I.

Qui testibus adhibitis, at sine parochio, aliove Sacerdote, cui is, vel Ordinaris facultatem dederit, matrimonium de facto contraxerint, ne eos cogi liceat, ut denuo inter se contrahant, nec rursus eo nomine impediri, quominus eorum vnusquisq; cum alijs liberè contrahat, aut etiam inter se de nouo contrahant, seruata tamen forma Concilij Tridentini, cum illud eorum factum ne sponsalium quidem, nedum matrimonij vim habeat.

Vno ex eis ultra quartum gradum iuncto, contractus matrimonij admittatur. Cap. X X V I I I.

Qui quarto, & quinto affinitatis, consanguinitatisve gradu iuncti sunt, cum inter se matrimonium non impetrato dispensationis beneficio, liberè inire contrahere possint, ne à parochio, aut ab alio quopiam in posterum impediatur, quominus liberè contrahant, seruatis regulis, Tridentina sanctione prescriptis.

Ne scientes impedimentum nihilominus contrahant qualiter aduertendi. Cap. X X I X.

Parochus cum matrimonium celebrare uoluerit, moneat contrahentes, propositam esse penam excommunicationis latae sententiae, ultra alias penas à iure inflictas in eos, qui in gradu prohibito consanguinitatis, vel affinitatis matrimonium contrahere scientes praesumpserint, ac eos omni spe consequendae dispensationis carere ex praescripto Conc. Tridentini.

Contra scienter in gradu prohibito contrahentes qualiter procedatur. Cap. X X X.

Episcopus seuerè animaduertat in eos, qui diuino timore postposito in suarum periculum animarum scienter huiusmodi coniugia prohibita, etiam ex causa fornicationis, quod frequentius accidere solet, iure, sub spe forsane futurae dispensationis praesumpserint; ac statim illos, quos ei constiterit taliter contraxisse, adhibita separatione ex Concilij Viennensis praescripto excommunicatos publicè tandiu denunciari iubeat, donec suum humiliter recognoscentes errorem, absolutionis obtinere beneficium mereantur.

Propter defectum proprii, & si non alieni parochi matrimonium est nullum. Cap. X X X I.

Irritum, nullumq; ab Episcopo matrimonium declaretur, quod à Parochio loci, vbi illud fit, non ab eo, qui parochus proprius est contrahentium, celebratur.

ca. vlt. §.
pen. de
Clan. de
spō. Clē.
vnica de
consang.
& affini.
Sess. 24.
de refor.
matr. c. 5.

d. Clem.
vnica.

Qualiter temporibus interdictis celebrantes puniantur.

Cap. XXXXI.

NE quis cuiuscunque gradus, conditionisve sit, statis temporibus, quibus nuptiarum solennitates celebrari interdictum est, domum sponsam traducat, aut nuptialia conuiuia celebret, aliave eius generis vetita agat.

Qui autem, vel per se, vel per alium contrafecerit, aut eius culpa quouis modo particeps fuerit; is pœnam interdicti ab ingressu Ecclesie ipso facto incurrat; eamq; pœnam illum tandiu sustinere volumus, quoad sponsi, Episcopi iussu separati, meritas pœnas, pro eorum conditione dederint, arbitrio eiusdem Episcopi, & interdicto liberari eiusdem iudicio meruerint.

Quæ à sponsis priusquam denuncientur per parochum perquirenda sunt. Cap. XXXXIII.

vid. sup.
eo. ca. 23.

Matrimonium futurum Parochus, antequam in Ecclesia denunciet; præter id quod ex Concilio Prouinciali quinto perquirere à sponsis debet, illos etiam seorsum moneat; vt uideant, num matrimonio, quod inter se contrahere uolunt, aliquod impedimentum obstet, quod mox infra explicatum est; ne ue alia, quæ ipse pro suo iudicio, & prudentia patefacere exprimeret, debeat.

Viderint igitur an alteri fidem adstrinxerint, aut iureiurando sponderint.

An castitatis, religionisve uotum ediderint.

An aliquod impedimentum inter eos intercedat cognationis, etiam spiritalis, aut affinitatis usque ad gradum iure, Tridentinoq; Concilio prohibutum.

Si uerò filij familias sint, hos Parochus ualde cohortetur; ut parentibus, in quorum potestate sunt cum honorem tribuant, ut illis ne inscijs quidem, ne dum inuitis rem tanti momenti ineant, nisi aliqua iusta causa intercedat.

Id præterea studiosè, paterneq; etiam utrunque hortetur, ut singulari quadam animi pietate, & oratione in primis frequentiori, in re tam graui ad Deum confugiat.

In lib.
Tob. c.
6.

Quo in genere Thobia adolescentis, cum uxorem duxerit, commemorabile exemplum imitatione q; dignum proponat.

Sponsi nè prætextu futuri matrimonij simul coeant qualiter ab Episcopo prouidendum. Cap. XXXXIII.

Magnam in eo diligentiam adhibuimus, ut corruptelam atque adeo peccatum tolleremus, atque radicitus extirparemus, quod aliquando à sponsis committitur, qui mutua copulatione antea utuntur, quam matrimonium per uerba de presenti ritè confectum celebratumq; sit. Verùm cum nihil fermè in hoc genere hactenus profecisse animaduertamus; pro officij pastoralis munere perniciosè isti corruptela, peccatoq; graui nos diligentius,

accu-

accuratiusq; providendum & consulendum esse statuimus. Itaque Episcopi cura sit, si expedire aliquando iudicauerit, pœnis & censuris, quas arbitrato suo constituerit sancire, ne sponsi, priusquam matrimonium in Ecclesia per Verba de presenti ex ritu celebrauerint, non modò simul non habitent; sed ne ullo quidem modo mutua consuetudine, commercio utantur.

DE SECUNDIS NUPTIIS.

Tit. I I.

Ex tortiones pecuniarum, & clamorosi tumultus occasione secundarum nuptiarum qualiter tollendi.

VE in nuptijs indecorè fiunt, ea ab Episcopis omnino eripi iussum est supra.

In ijs porrò ipsis cum potissimum minimè ferendæ illa duæ, deprauato morum usu, introductæ corruptelæ, una scilicet, cum certa quædam pecunia ab ijs extorquetur, qui ex alieno solo, alienave parochia uxorem ducunt; altera, cum per uicos, & plateas, qua secundò nuptia ducitur, clamores, tumultuosæq; uoces, à prophano gentilium more non abhorrentes, ac strepitus hominum, quasi exagitandis secundis nuptijs eduntur; eas sanè à Christianæ pietatis institutis, atque moribus, & à matrimonij, quod celebratur, sanctitate alienas Episcopus, cum omni alia pastoralis officij sui ratione, tum propositis etiam pœnis censurisq; extirpari, ac planè funditus tolli curet.

DE VOTO, ET VOTI

Redemptione. Tit. III.

Valentes qualiter vota commutabunt. Cap. I.

*V*CARIUS Generalis id confessarios sacerdotes interdum admo-
neat; vt, si quando quauis facultate, auctoritate ue eis licebit
pœnitentium vota commutare; ne ea illi commutent, nisi in a-
lia maiora pietatis opera, uel Deo gratiora, uel saltè quæ tan-
tidem ualeant; qua in re iudicanda rationem habeant, & sumptuum, & la-
borum, & molestiarum, & omnium denique incommodorum quæ pœnitentes
perpessuri erant, si uotum, quod sanctè conceperant, re ipsa præstitissent.

Vide Na-
uar. I Ma-
nua. c. 12.
nu. 76. &
sequ.

In plurium communi voto emittendo, quæ seruanda erunt.

Cap. I I.

*S*I quando ob calamitatem imminentem aliam ue causam, à populo, uel ab
vniuersitate, uel à vicinia parochiali votum Deo fieri deliberandum

est;